

ALEX
MICHAELIDES

PANNY

motto

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER OD AUTORA
BESTSELLERU **MLČÍCÍ PACIENTKA**

Panny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alex Michaelides
Panny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ALEX
MICHAELIDES

PANNY

Praha 2022

Přeložil Jakub Chodil

Sophii Hannahové za to, že mi dodala odvahu stát si za svým.

Vyprávěj mi příběh tvé první lásky –
dubnové naděje, hlupáci štěstěny;
dokud se neotevřou hroby,
a mrtví se nedají do tance.

– Alfred Tennyson, *The Vision of Sin*

PROLOG

Edward Fosca je vrah.

Taková byla skutečnost. Nebylo to něco, co by Mariana věděla jen na úrovni své mysli, svým rozumem. Věděla to tělem. Cítila to v kostech, ta pravda jí proudila v žilách a hluboko uvnitř každé buňky.

Edward Fosca byl vinen.

A přesto – nemohla to prokázat, a možná to nikdy neprokáže. Tenhle muž, tahle zrůda, která zavraždila nejméně dva lidi, s velkou pravděpodobností zůstane na svobodě.

Byl tak namyšlený, tak sebejistý. *On si myslí, že mu to prošlo*, pomyslela si. Myslí si, že vyhrál.

Ale to nebyla pravda. Zatím ještě ne.

Mariana byla odhodlaná dostat ho za každou cenu. Musela ho dostat.

Celou noc posedávala a přemítala o všem, co se stalo. Seděla v tom malém, temném pokojíku v Cambridge a přemýšlela a plánovala, co dělat. Upírala pohled na červený ukazatel na elektrickém radiátoru na stěně, zářící a propalující se tmou, a uvrhovalo ji to do jakéhosi transu.

V myslí se vracela k úplnému začátku toho všeho a vzpomínala. Na každíčkou drobnost.

A věděla, že ho dostane.

ČÁST PRVNÍ

Nikdy mi nikdo neřekl, že se zármutek prožívá jako strach.

C. S. Lewis, *Svědectví o zármutku*

1

Jen pár dní předtím byla Mariana ještě doma, v Londýně.

Klečela na podlaze obklopená krabicemi. Opět se pokoušela přimět protřídít Sebastianovy věci.

Moc od ruky jí to nešlo. Od jeho smrti uběhl už rok, ale většina jeho majetku se stále povalovala po domě v různých hromádkách a poloprázdných krabicích. Neměla zkrátka sílu na to s nimi něco udělat.

Mariana ho stále milovala, to byl ten problém. Věděla, že Sebastiana už nikdy neuvidí, věděla, že je navždy pryč, ale stále ho milovala a netušila, co si má se vší tou láskou počít. Bylo jí tolik a byla tak neodbytná: vytékala ven, rozlévala se, tryskala z ní jako vycpávka deroucí se ze staré hadrové panenky rozpadající se ve švech.

Kéž by mohla svoji lásku posbírat na jedno místo, tak jako se o to pokoušela s jeho majetkem. Jaký ubohý pohled to byl – celý život jednoho muže zredukovaný na pár nepotřebných krámů, použitelných tak akorát k prodeji na blešáku.

Mariana sáhla do nejbližší krabice. Vytáhla z ní pár bot.

Obracela je v rukách – staré zelené tenisky, ve kterých chodíval běhat na pláž. Pořád působily jakoby navlhlé, v podrážkách stále vězela zrnka písku.

Zbav se jich, přesvědčovala samu sebe. Hoď je do koše. No tak.

Sotva se jí ta myšlenka mihla hlavou, věděla, že to nepřichází v úvahu. Ty boty nebyly on, nebyly Sebastian, nebyly muž, které-

ho milovala a kterého bude navěky milovat. Byly to jenom staré boty. Přesto by si strašně ublížila, kdyby je vyhodila, bylo by to stejné, jako kdyby si zabodla do paže nůž a odřízla si kus kůže.

Mariana si místo toho přitáhla boty k hrudi. Pevně je objala, jako kdyby objímala dítě. A rozplakala se.

Jak se to stalo, že dopadla takhle?

Během jediného roku, v čase, který by jindy uběhl, aniž by si toho všimla – a nyní se za ní rozprostíral jako zpustošená krajina po hurikánu –, se její život, jak ho znala, ocitl v troskách. A Mariana tu zůstala takhle: bylo jí třicet šest let, byla v neděli večer osamělá a opilá, objímala tenisky mrtvého člověka, jako kdyby byly něčím posvátným, což svým způsobem byla pravda.

Zemřelo něco krásného, něco posvátného. Zbyly tu jenom knihy, které četl, oblečení, které nosil, předměty, kterých se dotýkal. Pořád z nich cítila jeho vůni, pořád měla na špičce jazyka jeho chuť.

Proto nedokázala jeho věci vyhodit. Tím, že na nich lpěla, udržovala Sebastiana při životě, aspoň trochu, a kdyby o ně přišla, přišla by dočista i o něj.

Z morbidní zvědavosti a ve snaze porozumět tomu, čím prochází, si Mariana nedávno znova přečetla všechny Freudovy spisy o zármutku a ztrátě. Freud tvrdil, že po smrti blízké osoby musí být ztráta psychologicky přijata a ta osoba zavržena, jinak hrozilo, že pozůstalý propadne patologickému truchlení, které nazýval melancholií – a my ho nazýváme depresí.

Mariana to chápala. Věděla, že by měla Sebastiana zavrhnout, ale nedokázala to. Stále ho milovala. Milovala ho, i když byl navždycky pryč, pryč za závojem. *Za závojem, za závojem...* Z čeho to bylo? Nejspíš z něčeho od Tennysona.

Za závojem.

Takový to byl pocit. Od té doby, co Sebastian zemřel, Mariana

nadále neviděla svět v barvách. Život byl tlumený, šedivý a vzdálený, za závojem. Za mlhou smutku.

Chtěla se před světem schovat, před vším jeho hlomozem a bolestí, zahrnout se tady, se svojí prací, ve svém malém žlutém domku.

A taky by tam byla zůstala, kdyby jí Zoe jednoho říjnového večera nezavolala z Cambridge.

Zoeiným telefonátem po pondělním večerním sezení. Tím to začalo.

Tím začala celá ta noční můra.

2

Pondělní večerní sezení se konala u Mariany v obývacím pokoji.

Byla to dostatečně velká místnost. Vyčlenili ji na terapii krátce poté, co se Mariana a Sebastian do žlutého domu nastěhovali.

Velmi si ten dům zamilovali. Stál u úpatí Primrose Hill v severozápadním Londýně, natřený stejnou jasnou žlutou, do jaké se v létě zbarvovaly petrklíče na kopci. Po jedné ze zdí se pnul zimolez a pokrýval ji bílým, sladce vonícím kvítím. V letních měsících se jeho vůně kradla otevřenými okny do domu, šplhala po schodech a rozvalovala se na chodbách a v pokojích a naplňovala je sladkostí.

Toho večera bylo neobvykle teplo. Už sice začal říjen, ale babí léto neustupovalo, setrvávalo jako neodbytný host na večírku, odmítalo ze skomírajících, usychajících listů na stromech pochopit, že možná nastal čas odejít. Do obýváku se drala záře pozdního odpoledne, zaplavovala ho zlatým jasem s nádechem rudé. Mariana před začátkem sezení zatáhla žaluzie, ale nechala posuvná okna na pár centimetrů otevřená, aby dovnitř mohl vzduch.

Poté rozestavila židle do kruhu.

Devět židlí. Jedna pro každého člena skupiny plus pro ni. Židle měly být v souladu s psychiatrickou teorií identické, ale v životě

to tak nefunguje. Navzdory svým nejlepším úmyslům za ty roky posbírala celou řadu různých židlí z různých materiálů a v různých tvarech i velikostech. Její uvolněný přístup k židlím možná odrážel i to, jak přistupovala ke svým skupinám. Mariana byla ve svém přístupu k nim neformální, možná až nekonvenční.

Terapie, konkrétně ta skupinová, pro ni představovala ironickou volbu obživy. Vždycky měla na skupiny rozpolcený názor, možná byla vůči nim až obezřetná, a to už od dětství.

Vyrůstala v Řecku, na okraji Athén. Žili ve velkém, chátrajícím starém domě na vrcholku kopce pokrytého černozeleňými olivovníky. Jako malá Mariana sedávala v zahradě na rezavé houpačce a dumala nad starodávným městem pod ní, rozkládajícím se až ke sloupům Parthenónu na jiném kopci v dáli. Přišlo jí tak obrovské, nekonečné. Připadala si vůči němu tak drobná a bezvýznamná, a tak na něj pohlížela s pověrečnou podezíravostí.

Hrozně ji znervózňovalo, kdykoli doprovázela jejich hospodyni na nákupech po zalidněném a hektickém tržišti v centru Athén. A pokaždé se jí ulevilo, a dokonce ji to překvapilo, když se vrátila domů bez úhony. Velké skupiny ji dál znervózňovaly i s přibývajícím věkem. Ve škole se schovávala spíše v pozadí, měla pocit, že mezi své spolužáky nezapadá. A toho pocitu bylo těžké se zbavit. O několik let později díky terapii pochopila, že školní dvůr byl jednoduše makro vesmír rodiny. Tedy že její nervozita nepramenila ani tak z toho, kde a kdy se nacházela – na školním dvoře, trhu v Athénách nebo v jakékoli jiné skupině, v níž se ocitla –, ale šlo spíše o rodinu, ve které žila, a osamělý dům, ve kterém vyrůstala.

V tom domě bylo vždycky chladno, dokonce i v prosluněném Řecku. Panovala v něm jakási prázdnota – absence tepla, fyzického i emočního. To bylo hlavně kvůli Marianinu otci, který, ačkoli byl v mnoha směrech velmi působivý muž – pohledný, mocný, geniální –, byl také značně komplikovaný. Mariana měla podezření, že mu nenávratně ublížily jeho zkušenosti z dětství. Nikdy nepo-

znala jeho rodiče, sám o nich téměř nemluvil. Jeho otec byl námořník a matka, na tu byla škoda plýtvat slovy. Pracovala v přístavu, říkával s takovou hanbou v očích, až Marianě došlo, že musela být prostitutka.

Její otec vyrůstal v athénských slumech a v okolí přístavu Piraeus. Už jako kluk začal pracovat na lodích, brzo přičichl k obchodu a dovozu kávy a obilí a – jak Mariana tušila – méně poctivých komodit. Ve dvaceti pěti si už pořídil první loď a začal tak budovat svůj přepravní podnik. Dravostí a tvrdou dřinou si vybudoval vlastní malé impérium.

Byl skoro jako král, pomyslela si Mariana – nebo diktátor. Až později zjistila, že byl neuvěřitelně bohatý. Přitom z prostého, spartánského stylu života, jaký vedli, to nikdo neměl šanci poznat. Možná její matka – její něžná, laskavá, anglická matka – ho mohla otměkčit. Bohužel zemřela tragicky mladá, brzo poté, co se Mariana narodila.

Mariana vyrůstala s vtíravým vědomím této ztráty. Coby terapeutka věděla, že první uvědomění sebe sama u dítěte vychází z pohledu jeho rodičů. Rodíme se pod jejich dohledem – výrazy našich rodičů, to, co vidíme v odrazu jejich očí, určuje, jak pohlížíme sami na sebe. Mariana ztratila pohled matky – a její otec, tomu dělalo potíže se na ni vůbec podívat zpříma. Obyčejně k ní jen vrhl pohled někam nad její rameno, když ji oslovoval. Mariana se neustále pokoušela posunout, vytáhnout se, vkrást se do směru jeho pohledu s nadějí, že jí spatří. Ale vždycky zůstávala jaksi na okraji jeho vidění.

A když už se jí výjimečně podařilo zachytit jeho oči, spatřila v nich takové pohrdání, takové planoucí zklamání. Jeho oči prozrazovaly pravdu: nebyla dost dobrá. Ať se snažila sebevíc, Mariana vždycky cítila, že selhala, že dělala nebo říkala ty nesprávné věci. Působilo to, jako by ho otravovala její samotná existence. Věčně s ní v něčem nesouhlasil, a bylo jedno v čem, takový Petruccio k její

Kateřině – když ona, že je zima, on na to, že je horko. Když řekla, že je slunečno, nedal si vymluvit, že prší. Ale i přes jeho kritiku a tvrdohlavost ho Mariana milovala. Nikoho jiného neměla a toužila být hodna jeho lásky.

V dětství bohužel mnoho lásky nepoznala. Měla starší sestru, ale nebyly si blízké. Dětilo je sedm let a Elisa se o plachou mladší dívku nezajímala. A tak Mariana trávila dlouhé letní měsíce o samotě, hrávala si sama v zahradě pod přísným dohledem hospodyně. Nebylo se co divit, že vyrostla poněkud odstrčená a nejistá ve společnosti jiných lidí.

Neuniklo jí, jak je to ironické, že zrovna ona se stala skupinovou terapeutkou. Paradoxně jí tenhle rozpolcený vztah k jiným sloužil dobře. Ve skupinové terapii je cílem léčby skupina, ne jednotlivce. Být úspěšnou skupinovou terapeutkou znamená – do jisté míry – být neviditelnou.

V tom byla Mariana skvělá.

Na svých setkáních se vždycky držela tak stranou, jak to jenom šlo. Zasáhla, jen když rozhovor skomíral, když mohlo prospět něco interpretovat nebo když se něco pokazilo.

Tohle pondělí se spor rozhořel skoro okamžitě, takže výjimečně nemohla zůstat stranou. Problém – jako obvykle – vzešel od Henryho.

3

Henry dorazil až jako poslední. Byl zarudlý, bez dechu a trochu se mu pletly nohy. Mariana tušila, že může být sjetý. Nepřekvapilo by ji to. Podezřívala ho, že je závislý na lécích, protože ale byla jeho terapeutka, a ne lékařka, nemohla s tím nic moc dělat.

Henrymu Boothovi bylo jenom třicet pět let, ale vypadal starší. Zrzavou kštici mu prosvětlovaly šediny a obličej měl samou krás-

ku. Vypadal docela jako ta zmuchlaná košile, kterou měl na sobě. Taky se neustále mračil a působil věčně napjatý jako pružina. Marianě připomínal boxera nebo zápasníka, napřahujícího se k dalšímu úderu – nebo připraveného další ránu schytat.

Henry zamručel něco na omluvu a pak se posadil. V ruce svíral papírový kelímek s kávou.

A právě ten kelímek znamenal problém.

Okamžitě se ozvala Liz. Bylo jí přes sedmdesát, byla učitelka v důchodu a přehnaně jí záleželo na tom, aby se vše dělalo „řádně“, jak říkávala. Mariana ji považovala za dost náročnou, skoro až otravnou. A vytušila, co se Liz chystá říct.

„To není dovoleno,“ podotkla Liz a ukázala rozhořčeně se chvějícím prstem na Henryho kelímek kávy. „Nesmíme sem nosit nic zvenčí. Všichni to víme.“

Henry zavrčel. „Proč ne?“

„Protože taková jsou pravidla, Henry.“

„Liz, běž do hajzlu.“

„Cože? Mariano, slyšela jste, co mi řekl?“

Liz se okamžitě rozbrečela a dál šlo všechno ještě víc z kopce. Nakonec to vyústilo další vzteklou hádkou mezi Henrym a ostatními členy skupiny, sjednocenými v jejich hněvu vůči němu.

Mariana vše pozorně sledovala, bedlivě dohlížela zvláště na Henryho, jak to nese. Dělal ze sebe drsnáckého chlapáka, ale přitom to byl velice zranitelný člověk. V dětství si vytrpěl od vlastního otce hrozné fyzické a sexuální týrání, dokud se ho neujal stát a neposlal ho do několika pěstounských rodin. A přitom, i přes všechna ta traumata, se z Henryho stal mimořádně inteligentní muž. Nějakou dobu to dokonce vypadalo, že ho jeho inteligence zachrání. V osmnácti se dostal na univerzitu, na fakultu fyziky. Vydržel tam ale jenom několik týdnů, pak ho dostihla jeho minulost. Naprosto se nervově zhroutil a nikdy se plně nevzpamatoval. Následovalo smutné období sebepoškozování, drogové závislosti a opakujících

se zhroucení. V jednom kuse končil v nemocnicích – dokud mu jeho psychiatr nedoporučil Marianu.

Mariana cítila k Henrymu náklonnost, asi kvůli jeho mizernému štěstí v životě. Přesto nevěděla jistě, jestli ho má do skupiny vzít. Nešlo jenom o to, že na tom byl výrazně hůř než ostatní členové, neboť vážně nemocným pacientům mohla skupinová terapie neuvěřitelně prospět – ale také je mohla narušit až do bodu rozpadu. Sotva se utvoří nějaká skupina, vždycky vyvolá závist a útoky, a to nejenom zvenčí od těch ze skupiny vyloučených, ale taky od temných a nebezpečných sil *uvnitř* ve skupině. A od té doby, co se k nim Henry před pár měsíci přidal, byl nepřetržitým zdrojem konfliktu. Přinášel ho s sebou. Měl v sobě latentní agresi, bublající hněv, který nebylo nikdy snadné zadržet.

Mariana se ale nevzdávala tak snadno. Dokud měla na skupinu vliv, byla odhodlaná s ním pracovat. Věřila ve skupinu, v těch osm lidí sedících v kruhu. Věřila v kruh, v jeho schopnost léčit. V některých momentech rozjímání vnímala moc kruhů jako až mystickou: kruh slunce, měsíce, planety Země, planet obíhajících v kruhu po nebi, kruh kola, kupole kostela – nebo svatební prsten. Platón prohlásil, že duše je kruh, a Marianě to dávalo smysl. Život byl přece také kruh. Od narození do smrti.

A když skupinová terapie fungovala dobře, odehrával se v jejím kruhu skoro až zázrak – zrození samostatné entity: skupinový duch, skupinová mysl, „velká mysl“, jak se tomu často říkalo. Víc dohromady než jen součet jejích částí, chytřejší než terapeut nebo jednotliví členové skupiny. Byla moudrá, léčivá, mocně všeobjímající. Mariana byla přímým svědkem její síly častěji, než mohla spočítat. V tom kruhu v jejím obýváku bylo za ty roky vyvoláno a uloženo k odpočinku mnoho příznaků.

Dnes ty příznaky děsily Liz. Nemohla ten kelímeček prostě nechat být. Vyvolával v ní tolik vzteku a odporu – to, že si Henry myslel, že se na něho pravidla nevztahují, že je může jen tak beze všeho

porušit. Najednou si Liz uvědomila, jak moc jí Henry připomíná jejího staršího bratra, který byl velice namyšlený a trápil ji. Všechny Lizin potlačovaný vztek k jejímu bratrovi vyplouval na povrch, což bylo dobře, pomyslela si Mariana, potřeboval na světlo světa. Záleželo jen, jestli Henry vydrží být jí emocionálním boxovacím pytle.

A ten to samozřejmě nevydržel.

Henry najednou vyletěl ze židle a z hrdla se mu vydral ztrápený výkřik. Mrštíł svým kelímek o zem. Kelímek praskl ve středu jejich kruhu a na prkennou podlahu se vylila kaluž černé kávy.

Ostatní členové skupiny neváhali dát okamžitě najevo své až hysterické pobouření. Liz se znova rozbřečela a Henry se pokusil zmizet. Mariana ho ale přesvědčila, aby zůstal a popovídal si o tom, co se stalo.

„Je to jenom zatracený kafe, o co sakra jde?“ mručel Henry jako trucující děcko.

„Nejde o kafe,“ prohlásila Mariana. „Jde o hranice – o hranice stanovené v téhle skupině, pravidla, kterými se tady řídíme. Už jsme o tom mluvili. Nemůžeme se účastnit terapie, když se necítíme být v bezpečí. Hranice nám dodávají pocit bezpečí. O hranicích je celá terapie.“

Henry na ni s prázdným výrazem zíral. Mariana věděla, že jí nerozumí. Hranice jsou to první, co mizí, když přijde na týrání dítěte. Všechny Henryho hranice byly rozcupovány na cucky, když byl ještě malý chlapec. Ten pojem kvůli tomu nechápal. Stejně tak nerozuměl tomu, když z něho někomu nebylo příjemně, což se dělo často, když narušoval něčí osobní nebo psychologický prostor. Když s někým mluvil, stával k dotyčnému příliš blízko a dával najevo takovou neodbytnou potřebu, jakou u žádného klienta Mariana ještě nezažila. Nic mu nikdy nestačilo. Kdyby mu to dovolila, byl by se k ní nastěhoval domů. To ona musela mezi nimi udržovat hranici: určit zdravým způsobem parametry jejich vztahu. To byla její práce terapeutky.

Jenže Henry na ni věčně dorážel, popichoval ji, pokoušel se jí dostat pod kůži... A to způsoby, které jí dělalo větší a větší potíže vracet do patřičných mezí.

4

Po terapii, když všichni odešli, se Henry zdržel – prý proto, aby pomohl uklidit, co napáchal. Mariana ale věděla, že za tím vězí něco více. Tak to u něj bylo vždycky. Tiše postával opodál a házel po ní očima. Rozhodla se ho pobídnout: „No tak, Henry. Je čas jít... Chcete mi ještě něco?“

Henry přikývl, ale neodpověděl. Pak sáhl do kapsy.

„Tady,“ prohlásil. „Něco pro vás mám.“

Vytáhl prsten. Červenou lacinou plastovou cetku. Vypadal, že byl přibaleny jako dárek v krabici cereálií.

„To je pro vás. Jako dárek.“

Mariana zavrtěla hlavou. „Vy víte, že to nemůžu přijmout.“

„Proč ne?“

„Nemůžete mi pořád nosit věci, Henry, chápete? Vážně byste měl už jít domů.“

Jenže se ani nepohnul. Mariana chvíli uvažovala. Neplánovala ho takhle konfrontovat, ne teď, ale přišlo jí to v danou chvíli z nějakého důvodu vhodné.

„Poslyšte, Henry,“ začala. „Musíme si spolu o něčem promluvit.“

„O čem?“

„Ve čtvrtek večer, když mi skončilo sezení s večerní skupinou, jsem vyhlédla z okna. A uviděla jsem vás tam venku. Na druhé straně ulice, vedle lampy. Koukal jste na můj dům.“

„To jsem nebyl já.“

„Ale byl. Viděla jsem vám do tváře. A nebylo to poprvé, co jsem si vás tam všimla.“

Henry strašlivě zrudl a uhnul očima. Zavrtěl hlavou. „Ne já, to ne –“

„Podívejte. Je v pořádku, když se zajímáte o ostatní skupiny, které vedu. Ale o takových věcech mluvíme tady, ve skupině. Není v pořádku tohle dělat. Není v pořádku mě špehovat. Z takového chování se cítím nepříjemně a ohrožená a –“

„Já nešpehuju! Já tam jenom stál. Tak kurva co?“

„Takže přiznáváte, že jste tam byl?“

Henry k ní přistoupil o krok blíže. „Proč tu nemůžu být jenom my dva? Proč se se mnou nemůžete setkávat bez nich?“

„Vy víte proč. Protože vás vnímám jako součást skupiny a nemůžu se k tomu s vámi potkávat individuálně. Jestli potřebujete individuální terapii, můžu vám doporučit kolegu.“

„Ne, já chci vás –“

Henry se k ní bez varování ještě víc přiblížil. Mariana se nehnu-la. Pozvedla před sebe ruku.

„Ne. Stačí. Jasně? Jste příliš blízko. Henry –“

„Počkejte. Podívejte se –“

Než mohla cokoli udělat, Henry si přetáhl přes hlavu svůj tlustý černý svetr. A pod ním, na jeho bledém holém těle, se jí naskytl hrůzný pohled.

Hluboko v kůži měl ostrou žiletkou vyřezány kříže. Krvavě rudé, různě velké, na hrudi i břiše. Některé z nich byly vlhké a stále krvácely, krev z nich stékala v kapkách po kůži, jiné byly už zatažené a držely se na nich ztvrdlé rudé krůpěje jako sražené krvavé slzy.

Marianě se obrátil žaludek. Ten pohled se jí hnusil, chtěla se odvrátit, ale nedovolila si to. Tohle bylo volání o pomoc, jistěže bylo, pokus vyvolat v ní láskyplnou reakci. Ale šlo o víc než to. Také to byl emoční útok, psychologické napadení jejich smyslů. Henrymu se konečně povedlo prorazit Marianiny zábrany, dostat se jí pod kůži. Nesnášela ho za to.

„Co jste to udělal, Henry?“

„Já... já si nemohl pomoci. Musel jsem to udělat. A... vy jste to musela vidět.“

„Tak teď jsem to viděla a jak si myslíte, že se z toho cítím? Máte tušení, jak mě to rozčílilo? Snažím se vám pomoci, ale –“

„Ale co?“ Zasmál se. „Co vám brání?“

„Patřičný čas na poskytnutí pomoci je během skupinové terapie. Měl jste příležitost o ni požádat dnes večer, ale nevyužil jste ji. Mohli jsme vám všichni pomoci. Všichni jsme tu od toho, abychom vám pomohli.“

„Já nechci *jejich* pomoc – já chci *tebe*. Mariano, já tě potřebuju –“

Mariana věděla, že by ho měla přinutit odejít. Neměla povinnost mu čistit rány. Potřeboval lékařskou pomoc. Měla by si stát za svým, kvůli němu i kvůli sobě. Ale nedokázala se přimět vyrazit ho ze dveří. Její empatie zvítězila nad rozumem, a nebylo to poprvé.

„Počkejte chvíli.“

Zamířila k prádelníku, otevřela šuplík a chvíli v něm hledala. Vytáhla taštičku první pomoci. Chystala se ji otevřít, když se ozval telefon.

Mrkla na číslo. Volala Zoe. Zvedla jí to.

„Zoe?“

„Máš chvíli? Je to důležité.“

„Dej mi minutku. Zavolám ti zpátky.“ Mariana zavěsila a otočila se k Henrymu. Vrazila mu taštičku do rukou.

„Vezměte si tohle. Dejte si ty rány do pořádku. Zajděte za doktorem, pokud bude třeba. Ano? Zítra vám zavolám.“

„To je celý? A to si ksakru říkáte terapeutka?“

„Dost. Stačilo. Musíte jít.“

Ignorovala jeho protesty a rozhodně ho odvedla do předsíně a ven ze dveří. Zavřela je za ním. Měla sto chutí zamknout, ale odolala.

Vrátila se do kuchyně. Otevřela ledničku a vzala si láhev sauvignonu blanc.

Byla celá otřesená. Musela se trochu sebrat, než zavolá Zoe zpátky. Nechtěla tu holku ještě víc trápit. Jejich vztah byl od Sebastianovy smrti dost vratký a Mariana doufala, že to v dohledné době napraví. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Pak si nalila velkou sklenici vína a vzala do ruky mobil.

Zoe to okamžitě zvedla.

„Mariano?“

Mariana hned poznala, že se něco stalo. Zoein hlas byl celý napjatý, zněla v něm naléhavost, kterou si Mariana spojovala s problémy. *Zní vyděšeně*, pomyslela si. Cítila, jak se jí prudce rozbušilo srdce.

„Zlato, je všechno v pořádku? Co se děje?“

Zoe odpověděla až po pár vteřinách. Mluvila potichu. „Pusť si televizi,“ řekla. „Pusť si zprávy.“

5

Mariana se chopila ovladače.

Zapnula starou, omláčenou přenosnou televizi sedící na mikrovlnce. Byla jedním ze Sebastianových posvátných pokladů, pořídil si ji, když ještě studoval. Koukal na ni o víkendech na kriket a rugby, zatímco předstíral, že Marianě pomáhá vařit oběd. Ta věc měla vlastní hlavu a párkrát zablikala, než se probrala.

Mariana přepnula na zpravodajský kanál BBC. Relaci zrovna uváděl nějaký reportér ve středních letech. Stál kdesi venku, už se stmívalo a nebylo pořádně vidět, kde to je – možná někde na poli nebo na louce. Hovořil přímo do kamery.

„... a bylo nalezeno v Cambridge, v přírodní rezervaci známé jako Paradise. Stojíme tu s mužem, který ho objevil... Můžete nám prosím popsat, co se stalo?“

Otázka směřovala na někoho mimo záběr, kamera se prudce

otočila a zaměřila se na malého, nervózního, zarudlého chlapíka, mohlo mu být asi něco přes šedesát. V ostrém světle zamrkal, vypadal trochu vyvedený z míry. Váhavě se dal do řeči.

„Bylo to před pár hodinama... Vždycky chodím ve čtyři se psem, takže tak nějak, možná bylo čtvrt na pět, za deset půl? Šel jsem s ním dolů k řece, po cestě... Procházeli jsme Paradise a...“

Na okamžik se zarazil, nedokončil větu. Zkusil to znova: „To můj pes – zmizel ve vysoký trávě, tam u mokřadu. Volal jsem na něj a nic. Myslel jsem, že tam našel ptáka nebo lišku nebo něco. Tak jsem se šel podívat. Prodral jsem se skrz stromy... na okraj mokřadu, k vodě... a tam, tam byla...“

V očích měl podivný výraz. Mariana ten pohled znala až příliš dobře. *Viděl něco strašlivého*, pomyslela si. *Nechci to slyšet. Nechci vědět, co to bylo.*

Muž mluvil dál, o něco rychleji, jako kdyby to ze sebe musel dostat všechno naráz.

„Byla tam holka... tak stěží dvacetiletá. Měla dlouhý zrzavý vlasy. Teda, aspoň myslím, že byly zrzavý. Všude byla krev, taková spousta...“ Vytratil se mu hlas. Novinář ho pobídl.

„Byla po smrti?“

„No jasně.“ Muž přikývl. „Někdo ji pobodal. Strašně mockrát. A... ve tváři... bože, to byla hrůza... její oči... oči měla otevřený... zíraly... zíraly na mě.“

Hlas se mu zlomil a do očí mu vhrkly slzy. *Je v šoku*, došlo Marianě. *Neměli by s ním dělat rozhovor, někdo by to měl zastavit.*

A skutečně, v tu chvíli možná reportérovi došlo, že to zašlo moc daleko, a rozhovor spěšně ukončil. Kamera se otočila zpátky k němu.

„Aktuální zpráva odsud z Cambridge – policie vyšetřuje nález těla. Oběti brutálního napadení nožem je zřejmě mladá žena kolem dvaceti let...“

Mariana vypnula televizi. Chvíli na ni hleděla jako opařená, ne-

schopná se hnout. Pak jí došlo, že pořád drží v ruce mobil. Zvedla ho k uchu.

„Zoe? Jsi tam ještě?“

„Já... myslím si, že to je Tara.“

„Cože?“

Tara byla Zoeina blízká kamarádka. Byla ve stejném ročníku na St. Christopher's College na Cambridgeské univerzitě. Mariana zaváhala, nechtěla znít moc znepokojeně.

„Proč si to myslíš?“

„Ten popis na Taru sedí. A nikdo ji neviděl. Už od včerejška. Pořád se všech vypyávám a já... já mám takový strach, netuším, co mám –“

„Zpomal trochu. Kdy jsi Taru viděla naposledy?“

„Včera večer.“ Zoe se odmlčela. „A Mariano, ona... ona byla taková divná, já –“

„Co myslíš tím divná?“

„Říkala takový věci... šílený věci.“

„Co tím myslíš, šílený?“

Chvilí bylo ticho. Zoe odpověděla šeptem: „Teď se do toho nemůžu pouštět. Mohla bys přijet?“

„Samozřejmě. Ale Zoe, poslouchej. Oznamila jsi to na fakultě? Musíš jim dát vědět, promluvit s děkanem.“

„Nevím, co jim mám říct.“

„Řekni jim to, co jsi právě řekla mně. Že se o ni bojíš. Dají vědět policii a Tařiným rodičům.“

„Její rodičům? Ale... co když se pletu?“

„Jsem si jistá, že se pleteš,“ prohlásila Mariana sebevědoměji, než se ve skutečnosti cítila. „Taře se určitě nic nestalo, ale musíme se ujistit. To chápeš, ne? Chceš, abych jim zavolala sama?“

„Ne, ne, to je dobrý... já to udělám.“

„Fajn. Pak si běž lehnout, jo? Přijedu hned ráno.“

„Díky, Mariano. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky.“

Mariana to položila. Bílé víno, které si nalila, stálo netknuté na kuchyňské lince. Vzala ho a naráz ho vypila.

Když se natáhla pro láhev, aby si nalila další sklenici, chvěla se jí ruka.

6

Mariana vyšla nahoru do patra a zabalila si malou tašku pro případ, že by musela v Cambridge na jednu nebo dvě noci zůstat.

Snažila se nedovolit svým myšlenkám příliš se potulovat. Ale bylo to těžké, byla tak hrozně vyplašená. Tam někde venku cíhal muž – pravděpodobně to musel být muž, vzhledem k tak extrémní brutalitě útoku –, který byl nemocný a nebezpečný a který hrozivým způsobem zavraždil mladou ženu... Mladou ženu, která možná žila jen pár metrů od místa, kde spala její milovaná Zoe.

Mariana se snažila ignorovat myšlenku, že tou obětí klidně mohla být Zoe, ale nedokázala ji úplně potlačit. Bylo jí špatně ze strachu, tak špatně jako jenom jednou v životě – v ten den, kdy zemřel Sebastian. Zažívala pocit bezmoci, děsivé nemohoucnosti ochránit ty, na kterých jí záleželo.

Pohlédla na svou pravou ruku. Nepřestávala se jí třást. Zařala ji v pěst a nehty se jí zaryly do dlaně. Tohle nepřipustí, nesloží se tady. Teď ne. Zachová klid. Soustředí se.

Zoe ji potřebuje a na ničem jiném nesejde.

Kéž by tu byl Sebastian. Ten by věděl, co dělat. Neváhal by, nezamýšlel se, nebalil si tašku. Popadl by klíče a vyběhl ze dveří v ten okamžik, kdy Zoe zavěsila. Tak by se zachoval Sebastian. Proč to ona nedokázala?

Protože jsi zbabělec, blesklo jí hlavou.

Byla to pravda. Kdyby tak měla aspoň špetku Sebastianovy síly.

Kousek jeho odvahy. *No tak, lásko*, slyšela ho v duchu, *podej mi ruku a postavíme se těm parchantům společně.*

Mariana si zalezla do postele. Ležela, uvažovala, propadala se do spánku. Po více než roce nebyl to poslední, na co před usnutím myslela, její zesnulý manžel.

Místo toho si představovala jiného muže: temnou postavu s nožem, která na té nebohé dívce napáchala takové zlo. Marianina mysl se na něj zaměřila, víčka se jí zachvěla a zavřela se. Ten muž ji zajímal. Zajímalo ji, co právě dělá, kde se nachází...

A na co právě myslí.

7

7. října

Jak zabiješ jiného člověka, není cesty zpět.

Konečně to chápu. Chápu, že se ze mě stala docela jiná osoba.

Je to asi trochu jako se znova narodit. Ale není to obyčejný porod, tohle je metamorfóza. To, co se vynoří z popela, není fénix, ale něco ošklivějšího: znetvořeného, neschopného letu, predátor, který umí jen trhat a drásat svými drápy.

Zatímco tohle píšu, cítím, že mám věci pod kontrolou. V tuhle chvíli jsem v klidu a při smyslech.

Jenže existuje více mých já.

Je jen otázkou času, kdy se objeví moje další já, krvelačné, pomatené, žíznicí po pomstě. A on se nezastaví, dokud ji nenajde.

Jsem dvěma lidmi v jedné mysli. Jeden uchovává moje tajemství, jen on zná pravdu, ale je jako vězeň, pod zámek, pod sedativy, bez hlasu. Dokáže se ozvat jedině tehdy, když je jeho věznitel na chvíli rozptýlený. Když se opiju nebo usínám, pokouší se promluvit. Ale není to jednoduché. Komunikace přichází útržkovitě – jako šifrovaný únikový plán z tábora válečných vězňů. Ve chvíli, kdy se ke mně dostane příliš

blízko, strážný tu zprávu rozcupuje. Vztyčí se zeď. Mysl mi zaplní prázdnota. Vzpomínka, po které prahnu, se vypaří.

Já ale vydržím. Musím. Podaří se mi najít nějakou cestu dýmem a temnotou a kontaktuju ho – tu přičetnou část sebe. Tu část, která nechce nikomu ubližovat. Může mi toho tolik povědět. Tolik toho od něj potřebuju vědět. Jak a proč se ze mě stalo tohle, tak odtržené od toho, čím chci být, tak plné nenávisti a vzteku – tak zvrácené...

Anebo si celou dobu jenom lžu do kapsy? Bylo to se mnou takhle vždycky, jenom si to nechci přiznat?

Ne, tomu nehodlám uvěřit.

Každý má nakonec právo být hrdinou svého vlastního příběhu. Takže si musím dovolit být hrdinou v tom svém. I když vím, že jím nejsem. Já jsem padouch.

8

Když Mariana dalšího rána opouštěla domov, měla dojem, že zahlédla Henryho.

Stál na druhé straně ulice a schovával se za stromem.

Když se ale otočila, nikoho neviděla. Muselo se jí to zdát, usoudila – a i kdyby ne, měla teď na starost důležitější věci. Vypustila Henryho z hlavy a došla metrem na nádraží King's Cross.

Tam naskočila na rychlík do Cambridge. Ten den bylo slunečno, nebe bylo blankytně modré, jen sem tam poseté cáry bílých mráčků. Mariana seděla u okna a vyhlížela ven, jak se vlak žene kolem zelených živých plotů a rozlehlých polí zlatavého obilí pohupujícího se ve větru jako vlnky na žlutém moři.

Těšilo ji, že jí svítí do tváře. Chvěla se, ale úzkostí, ne proto, že by jí byla zima. Nemohla se přestat strachovat, co se stalo. Od Zoe neslyšela od předchozího večera. Ráno jí poslala zprávu, ale stále jí na ni neodpověděla.